

Merja Jalo
Marvi Jalo

JESSE ²³

retkikoira

WSOY

Jesse-sarja:

Jesse löytökoira

Jesse ongelmakoira

Jesse ja kohtalokas kurssi

Jesse sankarikoira

Jesse vahtikoira

Jesse laivakoira

Jesse hoivakoira

Jesse lintukoira

Jesse turvakoira

Jesse kärjäkoira

Jesse karkukoira

Jesse pentukoira

Jesse joulukoira

Jesse muotikoira

Jesse fanikoira

Jesse seurapiirikoira

Jesse kaverikoira

Jesse etsijäkoira

Jesse kylpyläkoira

Jesse pääsiäiskoira

Jesse vauhtikoira

Jesse aarrekoira

Jesse retkikoira

Merja ja Marvi Jalo

JESSE

retkikoira

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
Helsinki

© Merja ja Marvi Jalo ja WSOY 2015

ISBN 978-951-0-40863-6

Painettu EU:ssa

Luokkaretki

Elsa Munkkirinne katsoi dogsittereitään järkyttyneen näköisenä.

– Mitä sinä Jenna oikein sanot? Luokkaretkelle! hän huudahti. – Ettehän te tytöt voi mitenkään lähteä moneksi päiväksi luokkaretkelle toiselle puolelle Suomea juuri nyt, kun meidän on valmistauduttava tärkeälle ulkomaanmatkalle. Kai te sen itsekin ymmärrätte?

Jenna Syvälahti vilkaisi sivusilmällä parasta ystäväänsä Hannele Sulanderia. Hän oli sanonut Hanskille jo heidän tullessaan Rettiginrinteeseen, ettei Elsa ilahtuisi uutisesta. Tämä oli hössöttänyt jo ainakin kuukauden päivät heidän Englanninmatkastaan lady Margaretin luokse ja raahannut

tiibetinspanieliaan Murua ehtimiseen eläinlääkärille milloin mitäkin rokotusta ja vitamiinikuuria ottamaan.

– Kyllä meidän on pakko päästä mukaan luokkaretkelle, Hannele sanoi päättäväisesti. – Me on kerätty matkakassaa koko vuosi. Porukka on myynyt pinssejä ja pipareita, ja meillä on ollut pullonkeräystempaus ja paperinkeräystä ja...

– Niin, ja nyt kaikkien pitää olla lauantaiaamuna koulun pihalla kello seitsemältä, kun bussi tulee meitä hakemaan, Jenna auttoi. – Täältä Turusta on tosi pitkä matka Vuohijärvelle Itä-Suomeen. Me halutaan päästä katsomaan muinaislöytöjä ja kalliomaalauksia Vuolenkoskelle.

– Äläkä unohda entistä muinaislinnaa Hiidenvuorta ja Mukulanlahden lintutornia, Hannele sanoi.

– Niin, ja entäs Mankalanvirran mahtavat kosket!

– Me saadaan asua ilmaiseksi luokanvalvojan kesämökillä, niin ettei tarvitse törsätä rahaa hotelleihin. Siellä saa vapaasti saunoa ja uida ja ajella moottoriveneellä, Hannele jatkoi innostuneena. – Me otetaan telttä mukaan. Ope lupasi järkätä meille erilaisia kilpailuja, joissa on karkkipalkinnot.

– Mu-mutta lapsikullat, entäs koirat? Elsa osoitti sormellaan Jennan jaloissa makaavaa kultaistanou-tajaa. – Sinulla on oma koira, Jenna. Mihin sinä aiot laittaa Jessen, jos retki kerran kestää monta päi-vää? Ethän sinä voi koiraasi luokkaretkelle raahata.

Jenna ja Hannele vaihtoivat salaliittolaisen kat-seen.

– Kyllä me saadaan Jessen hoito järkätyksi sii-hen mennessä, Jenna mumisi epämääräisesti.

Hän oli sopinut Hannelen kanssa, että he jäisi-vät huomenna luokkaan viimeisen tunnin jälkeen ja puhuisivat Jessen mukaan ottamisesta luokan-valvojan kanssa. Kahden kesken tietysti, etteivät luokan muut koiranomistajat saisi asiasta vihiä. Hyvässä lykyssä opettaja suostuisi päästämään Jes-sen retkelle, sillä heidän tietääkseen kukaan luokka-kavereista ei ollut allerginen eläimille.

– Voi voi sentään, Elsa väänteli käsiään. – Juuri kun minä olisin tarvinnut kipeästi apuanne Murun hoitamisessa ensi viikonloppuna! Olen niin stres-saantunut matkajärjestelyistä, että rakas mieheni Oiva ehdotti minulle kauneudenhoitoja ja hieron-taa Naantalın kylpylässä koko viikonlopun ajaksi. Oiva lähtee silloin Helsinkiin, enkä minä viitsi olla

yksin kotona. Ajattelin pyytää teitä tyttöjä hoitamaan Murua sillä aikaa. Onhan se oikeastaan teidän velvollisuutenne, koska te kerran olette Murun yksityiset dogsitterit. Älkää unohtako, että minä maksan teille koiranhoidosta enemmän kuin muut.

– Eikö Muru voisi mennä viikonlopuksi hoitoon Raakelin koirahotelliin? Jenna ehdotti. – Pari laihdutuspäivää siellä tekisi Murulle terää. Mun mielestä Muru on taas lihonut.

Hermostunut Elsa katsoi koiraansa, joka löhösi lattialla Jessen vieressä maha pömpöllään.

– No, jos minä sitten soitan Raakelille, hän myöntyi vastahakoisesti. – Koirahotellin omistajana Raakel kyllä ymmärtää, miten Murun kaltaista arvokoiraa pitää kohdella. Ja olisihan se hyvä, jos Muru olisi mannekiinimitoissa sitten kun Englannin-matkamme alkaa. Lady Ashford on sentään Britannian tunnustetuimpia koirankasvattajia, ja meidän täytyy antaa hänelle hyvä käsitys koiranhoidostamme.

– Joo, tehdään niin, Hannele ponkaisi seisomaan keittiön pöydän ääreltä ja hieraisi käsiään yhteen. – Nyt me lähdetään lenkille Murun ja Jessen kanssa, jos sopii. Sen jälkeen me harjataan Muru

oikein hienoksi, ja mä annan sen möhömahalle vähän lymfahierontaa. Opettelin juuri eilen niitä juttuja yhdeltä nettisivustolta.

Vartin päästä tytöt olivat jo ulkona Rettiginrinteen pihamaalla yhdessä koirien kanssa. Heti kun he ennättivät kulman taakse, Hannele otti Murulta töppöset pois ja tuuppasi ne taskusta kaivamaansa muovikassiin.

– Mä en käsitä, mitä varten Elsa vaatii Murua käyttämään töppösiä, hän puhisi. – Kesähän nyt jo on, toukokuun loppu. Kohta koulu on ohi, ja kesäloma alkaa. Koiraparka saa vielä silsaa varpaanväleihin, kun sen tassut hikoavat kamalissa kumikalosseissa.

Jenna hihitti.

– Otetaanko toi järkyttävä marjapuuronvärinen hupparikin pois sen niskasta?

– Otetaan.

Hannele vapautti tiibetinspanielin kaikista koiranvaatteista. Muru ravisteli itseään perinjuurin ja näytti tyytyväiseltä, kun pääsi eroon raidallisesta vanginasustaan. Sitten se katsoi sirkeästi vieressään seisovaa isompaa koira. Jesse tuhahteli kuin kutsuen toista leikkiin.

Tytöt suunnistivat innokkaiden koirien kanssa alas jokirantaan ja lähtivät kävelemään kohti satamaa ja Kaarle Knuutinpojan rantatietä. He juttelivat lauantaina alkavasta luokkaretkestä.

– Kyllä ope Jessen mukaan huolii, Jenna vakuutti enemmän itselleen kuin Hannelelle ja antoi samalla koiralleen lisää hihnaa fleksitaluttimesta.

– Sehän on hiljainen ja rauhallinen koira. Otetaan riittävästi raksuja mukaan. Kun Jesse nukkuu meidän teltassa, niin saadaan olla rauhassa. Taatusti meidän luokan pojat tekee taas likoille kaikenlaista jäynää niin kuin viime vuonnakin.

– Hei, otetaan mun veljen vesipyssy mukaan, Hannele keksi. – Mä ammun pari laakia suoraan pahimpien irvailijoiden naamaan, jos ne koettaa tulla meidän teltaan.

– Loistava idea!

Tytöt kävelivät hetken aikaa kohti Auransiltaa. Sitten Hannele pysähtyi ja katsoi Jennaa epäroivän oloisena.

– Kuule, Jenna, mä olen tässä ajatellut, hän sanoi. – Pyydetäänkö Koistisen Pinjaa mukaan? Siis asumaan meidän teltaan? Lehtisen likat aina kiusaa sitä, eikä kukaan muu kuitenkaan halua sitä mes-

siin. Meidän isossa teltassa on tilaa vaikka viidelle.

– Joo, pyydetään.

– Lehtisen Moona ja Diana saavat kyllä halvauksen, jos Jesse pääsee mukaan retkelle, Hannele hihitti, kun tytöt jatkoivat matkaansa. – Ne aina rehvastelee omilla koirillaan. Riksi sitä ja Tessu tätä, voitto sieltä ja sertifikaatti täältä. Plää plää plää. Mä olen lopen kyllästynyt niiden mestarikoiriin.

– Niin mäkin.

– Tästä tulee kaikkien aikojen luokkaretki, Hannele hehkutti tyytyväisenä, kun he ylittivät kadun liikennevalojen kohdalta. – Mä aion nimitäin voittaa ne opettajan järkkäämät kilpailut.

Vuohijärvi, täältä tullaan!

Jenna ja Hannele istuivat vieretysten linja-autossa. Pinja oli varannut paikan heidän vierestään käytävän toiselta puolelta ja tarjoili heille avokätisesti karkkeja kassistaan. Matkaan päästiin heti aamuseitsemältä, kuten luokanvalvoja Seija Katajakoski oli määrännyt, ja kaikki teltat ja suurin osa kasseistakin oli ahdettu bussin tilavaan tavarasäiliöön.

Nyt iltapäivä oli jo pitkällä, menomatka miltei takanapäin. Porukan alkuinnostuksesta ei ollut paljoakaan jäljellä. Useimmat vain torkkuivat kännykkään johtavat nappikuulokkeet korvissaan, räpelsivät puhelimiaan tai katselivat väsähtäneinä ohiviiliseviä maisemia. Jos ei enää jaksettu kuunnella musiikkia, juotiin energiajuomaa, pelattiin video-

pelejä tai katsottiin YouTubea tabletilta tai pikkuläppäritä.

Alkumatkasta kännykkäkamerat olivat räpsyneet jatkuvalla syötöllä. Kuvia koulutyönsä päättäneistä sankareista lähti valon nopeudella läheisiin GSM-mastoihin ja sieltä edelleen verkkoon.

Jenna loi silmäyksen olkansa yli linja-auton takaosaan, missä Moona ja Diana istuivat nappi-kuulokkeet korvissaan.

– Tosi mahtavaa, että ope antoi Jesselle luvan tulla mukaan, hän kuiskasi Hannelelle ja kumartui sitten silittämään vieressään käytävällä makaavaa koiraa. – Mulle olisi tullut mieletön ikävä, jos en olisi saanut nähdä Jessulia moneen päivään.

– Onneksi osattiin pitää leipäläpemme tukossa eikä kerrottu Jessen mukaan ottamisesta etukäteen kenellekään. Huomasitko, miten Lehtisen likkoja otti pannuun, kun ne näkivät Jessen aamulla koulun pihalla?

– Huomasin, Jenna hihitti. – Arvaa vain, kävikö likat heti ensimmäiseksi mun kimppuuni, kun ne kuulivat asiasta.

Lehtisen tytöt olivat nostaneet aikamoisen äläkän heti kun Jenna ja Hannele saapuivat koulun

pihalle yhdessä Jessen kanssa. Mielettömän suurta epistä luokanvalvojalta! Moona ja Diana olisivat halunneet ottaa omatkin koiransa mukaan retkelle.

Linja-auton moottori hurisi unettavasti. Maanteiden halkomat metsät, pellot ja niityt katosivat vilinällä jonnekin kauas taakse. Jenna haukottelee salaa. Hän ei ollut saanut matkajännitykseltään kunnolla nukutuksi edellisyönä. Onneksi kohta saavutettiin Mäntyharjulle.

– Kahdenkymmenen minuutin pysähdys seuraavalla huoltoasemalla, linja-autonkuljettaja kuulutti.

Sanat saivat bussissa löhöävään porukkaan liikettä. Kaikki alkoivat etsiä rahapussiaan, ja luokan pojat kiilasivat jo valmiiksi etu- ja takaovien eteen hypätäkseen ensimmäisinä ulos autosta.

– Mä käyn pissittämässä Jessen tauolla, Jenna sanoi ja napsautti taluttimen kiinni koiransa kaulapantaan. – Käykää te Pinjan kanssa vessassa, jos tarve vaatii.

– Pakko. Mä olen juonut puolitoista litraa limua, Hannele puhisi.

Jenna hyppäsi autosta ulos viimeisten joukossa. Hän veti havuntuoksuista ilmaa syvälle keuh-

koihinsa ja vilkaisi sitten ympärilleen. Läheisen pellon reunalla kasvoi voikukkia keltaisena mattona, ja jostain kävi kevyt tuulihenki, joka kei-nutti koivunoksia bensatankkien takana. Jesse veti häntä innolla kohti lähintä puuta ja nosti koipeaan sen juurella.

– Pian me ollaan perillä Vuohijärvellä, Jessuli, Jenna pörrötti toisella kädellään koiran niskakarvoja. – Sitten sä pääset uimaan. Mitäs siihen sanot? Ope kertoi, että Vuohijärvi on tosi syvä eikä vesi ole vielä lämmennyt, mutta eihän kylmä vesi ole sua koskaan haitannut. Me voidaan sitten juosta saunasta Hanskin ja Pinjan kanssa sun kavereiksi veteen. Jos hirvitään.

Lähestyvät askeleet narskuttivat soraa Jennan takana. Hän katsoi olkansa yli ja näki Rantasen Eetun, jolla oli kädessään Jättistuutti.

– Täälläkö sä piileksit, Jenna? poika huudahti. – Ilmankos en nähnyt sua huoltsikan baarissa. Siellä on kauhea ryysis. Tauko venyy taatusti vähintään puoleksi tunniksi. Onni oksensi lattialle.

– Yäk, älä vain kerro yksityiskohtia.

Jesse nuuski innokkaasti ruohotupasta pellon laidassa. Jenna toivoi, että koira olisi lähtenyt vetä-

mään häntä edemmäksi, kauemmas Eetusta, sillä poika katseli häntä taas tavalla, josta hän ei pitänyt.

– Haluatko nuolaista mun jädeä, Jenna? Tää on sikahyvää, Eetu tarjosi ojentaen jäätelötötteröään häntä kohti.

Jenna tuhahti.

– En todellakaan. Pinja on syöttänyt meille jo kolme pussillista karkkeja ja kaksi pakettia keksejä. Aion pitää tämän retken jälkeen viikon namilakon.

– Sulla onkin aina ollut herkkä maha, Eetu katsoi häntä tunteellisesti.

Jenna mulkaisi poikaa.

– Mun mahani ei kuulu sulle.

Viimeinkin Jesse lähti liikkeelle. Jenna yritti vauhdittaa sen menoa, mutta turhaan. Eetu käveli perässä kuin karpäpaperi. Onneksi huoltoaseman ovesta alkoi purkautua luokkatovereita, joilla oli kädet täynnä karkkia ja jäätelöä.

Linja-autonkuljettaja soitti torvea, sillä kaksikymmentä minuuttia tuli täyteen.

Opettaja piti nimenhuudon, ennen kuin lähdettiin jatkamaan matkaa. Olivatko kaikki paikalla? Sitten hän istuutui etupenkille ja otti esille huoltoasemalta ostamansa iltapäivälehdän.

– Huomasiko opettaja Iltiksen lööpin? Janssonin Tiina tuli roikkumaan opettajan olkapään kohdalle. – Karhu on hyökännyt lenkkeilijän kimppuun Siikakoskella. Eikö Siikakoski ole lähellä Vuohijärveä? Onko siellä karhuja? Mä pelkään karh...

– Kyllä Siikakoski on aivan lähellä Vuohijärveä, mutta ei minun mökilläni mitään karhuja käysken-tele, opettaja keskeytti. – Voit olla aivan rauhassa, Tiina, ja te kaikki muutkin. Karhut väistävät ihmistä. Eivät ne käy päälle muutoin kuin tuntiessaan itsensä uhatuiksi. Ja sinä Tiina et varmaankaan lähde metsään karhuja härnäämään.

– En tieteskään, mutta...

– Kyllä Jesse karhut kuriin laittaa, jos sellaisia jossain könyää, Hannele taputti Tiinan selkää ohimennessään. – Loistoidea, että otettiin koira mukaan!

– Voimme tehdä niin, että kaikki karhuja pelkäävät tulevat mökkiin minun kanssani ja muut nukkuvat pihalla teltoissa, opettaja lupasi. – Minä en ole koskaan nähnyt karhuja Vuohijärvellä, vaikka olen viettänyt paljon aikaa mökillä jo yli kahdenkymmenen vuoden ajan.

Loppumatka sujui joutuisasti. Kun linja-auto viimein kaartoi kauniin mäntyrinteen harjalle,

porukka alkoi heti lapata innolla ulos hakemaan tavaroitaan ja pystyttämään telttoja. Puiden takana kimmelsi Vuohijärvi kirkkaansinisenä.

Jenna hyppäsi ulos linja-autosta Jessen perässä. Rinteen puolivälissä suoraan hänen edessään näkyi matala hirsinen kesämökki. Sen lähellä oli kuiva-käymälä ja vähän alempana iso sauna. Alhaalla rannassa näkyi vielä laituri, josta olisi hauska pulahtaa uimaan saunomisen päälle.

Nopeimmat pojat juoksivat jo telttakääröt olalla varaamaan itselleen parhaita telttailupaikkoja.

– Me ainakin nukutaan teltassa eikä missään mökissä, eiks niin, likat? Hannele sanoi Jennalle ja Pinjalle, kun he lähtivät raahaamaan kamojaan polkua pitkin kohti kesämökkiä. – Koetetaan löytää tasainen paikka... Hei, mitä porukkaa tuolla on?

Kesämökin kuistilta astui pihalle nelikymppinen pariskunta. Nainen kantoi sylissään pitkäkarvaista kissaa. Irralleen laskettu Jesse ryntäsi heidän luokseen tervehtimään, joten Jennalle tuli kiire heittää tavarat käsistään ja kipaista laittamaan talutinta koiran kaulaan. Jesse ei ollut koskaan tehnyt kissoille mitään pahaa, mutta hän tiesi kokemuksesta, että useimmat kissat pelkäsivät koiria.

– Jesse, tänne!

Koira tuli tuhdellen ja häntäänsä heiluttaen. Vaaleatukkainen nainen nosti kissan mökin kuis-
tille, missä se pörhisteli karvojaan ja tuijotti Jesseä
silmät ymmyrkäisinä.

– Ei Jesse tee kissalle mitään, Jenna kiirehti
läheemmäksi rauhoittamaan kissan omistajia. – Itse
asiassa Jessen paras kaveri on kissa, yks Paavali, joka
asuu meidän alakerrassa Turussa.

– Meidän kissamme nimi on Elvis. Se on aito
norjanmetsäkissa, nainen hymyili ja kumartui
taputtamaan Jesseä. – Hyvä tietää, että koirasi on
kissaystävällinen. Päivää, Jesse. Me asumme tuossa
naapurissa, ja Elvis hortoilee välillä Katajakosken
puolella kalanperkeitä kinuamassa. Esko on läm-
mittänyt teille saunan valmiiksi, niin että pääsette
pesemään itsenne matkan pölyistä.

– Vettä joudutte kuitenkin kantamaan saunalle
järvestä tai kaivosta, joka on tuossa aivan lähellä,
Ollikaisen Esko osoitti suuntaa sormellaan. – Kat-
sopas, Aila, tuolta Seija jo tuleeikin.

Opettaja saapui paikalle yhdessä Tiinan kans-
sa kädet täynnä kasseja. Seurasi iloisia tervehdyk-
siä ja kova pulina. Tiina käytti hyväkseen ensim-

mäistä sopivaa taukoa kysyäkseen Ollikaisilta, oliko paikkakunnalla nähty karhuja.

Aila vakavoitui kysymyksen kuullessaan.

– Kyllä täällä on liikkunut jokin häirikkökarhu, hän myönsi. – Poikamme Joonas kertoi nähneensä punaiset silmät metsässä yhtenä iltana tässä viime viikolla.

– Höpö höpö, peuran silmät ne olivat, hänen miehensä kuittasi. – Karhu liikuskelee vain tuolla Siikakosken puolella. Kyllä te tytöt voitte leireillä täällä aivan rauhassa. Sitä paitsi metsästysseuramme odottaa jo karhulle tappolupaa. Se tulee ministeriöstä minä päivänä tahansa. Kontio on kaivellut roskapönttöjä mökeillä kanavan toisella puolella ja säilytellyt ihmisiä, mutta ei mitään sen kummempaa.

Jenna kumartui silittämään Jesseä. Onneksi hänellä oli oma retkikoira mukana. Ihan vain siltä varalta, että karhu sattuisi tulemaan Vuohijärven puolelle.

Huippu-
suosittu
JESSE-
sarja
jatkuu!

Vauhdikas ja hyväntuulinen **Jesse**-sarja viihdyttää koirafaneja

Jenna ja Hannele lähtevät luokkaretkelle Itä-Suomeen. Onneksi Jenna saa asiat junailtua niin, että hänen Jesse-koiransakin pääsee mukaan luokanvalvojan kesämökille.

Pian mökillä alkaa tapahtua outoja asioita. Luokkatovereiden joukossa täytyy olla varas, sillä retkeläisiltä alkaa hävitä vaatteita tihenevään tahtiin. Kaiken lisäksi lähistöllä könyää häirikkökarhu, joka käy ihmisten piholla kaivelemassa jäteastioita ja pelottelemassa paikkakuntalaisia.

Ei kai se vain käy luokkaretkeläisten kimppuun? Eräänä yönä joku hiiviskelee saunan terassilla. Ikkunasta näkyvät karmaisevat, punaiset silmät...

www.jessemurre.com

#kirja

WWW.KIRJA.FI

9 789510 408636

N84.2

ISBN 978-951-0-40863-6

